

... qui nous ressemble

Pere Pena

Els homenatges no parlen només de la persona distingida, dels mèrits, de les virtuts d'una carrera artística, acadèmica o científica, sinó també d'aquells que els fan possibles amb les seves col·laboracions, amb la seva generositat. Qui obri i s'endinsi en aquest número de la revista *Scriptura*, potser se n'adonarà, ara que el tanca, que a més a més d'haver viatjat per l'obra d'un del escriptors peninsulars més importants del nostre temps, després d'haver pogut apropar-se a la figura del professor i potser una mica a la persona, ha assistit també a una mena de concert, del qual se'n desprèn una melodia de fons constant que, d'alguna manera, identifica els intèrprets. Aquesta cançó d'*Scriptura* diu molt de les persones que signem aquestes pàgines.

I no em refereixo només a la petjada literària, docent o íntima de Pere Rovira en la vida dels col·laboradors d'aquest número, diferent en cada cas, variada, sinó al conjunt harmònic que resulta d'una experiència compartida. Tampoc vull senyalar aquest segell d'època —el Roser, les nits de l'Europa, els recitals, les tertúlies— que d'alguna manera ressona entre les línies d'alguns articles, perquè tenim col·laboradors prou joves per desconèixer aquestes circumstàncies històriques, sinó a una cantarella potser més senzilla però a la vegada més íntima, com un murmuri d'aigua que travessa per dins i ens significa, fent-nos pròxims al mateix temps.

Segurament quan parlem de música estrictament resulta més fàcil d'explicar-ho i d'entendre-ho. Quantes cançons guardem com a segells d'identitat? Quants poemes? Tots sabem que *Imagine* de John Lennon i Yoko Ono passarà a la història com un himne generacional. Els lectors, posem per cas, de Vinyoli, d'Espriu o de Baudelaire, lectors desconeguts entre sí, segurament comparteixen experiències de lectura comunes, una música de l'esperit que transcendeix el temps. Quan llegim, per exemple, "El do de l'amistat", un dels poemes emblemàtics de Pere Rovira, es produeix un efecte similar, existeix un intangible —el to precís— que fa que les mirades que l'escolten es trobin, es reconguin i convergeixin en el sí final del poema com si fos gairebé un acte tribal, fratern.

C'est un chanson... Com passa amb els escriptors importants, amb els mestres singulars, la música de Pere Rovira convida a una manera determinada d'escoltar i d'entendre la literatura i, per extensió, la vida. Forja caràcters, potser fins i tot una forma de moral.